

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Пловдив, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. К.ова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова като разгледа докладваното от Надежда Ив. Желязкова Каличкова Въззивно търговско дело № 20245001000067 по описа за 2024 година

за да се произнесе, намери за установено следното:

Производство по реда на чл. 258 ГПК.

Обжалвано е решение № 401 от 25.10.2023г., постановено по т.д. № 466 по описа за 2022г. на ОС Пловдив, в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** иск за сумата над 31 500 лв. до 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

в частта, с която е отхвърлен предявения от Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** иск за сумата над 31 500 лв. до 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания

при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

както и в частта, с която са отхвърлени предявените от К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството им на наследници на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** искове за заплащане на обезщетение за претърпени от Й. Г.Ц. имуществени вреди, съставляващи разходи за закупена изкуствена тазобедрена става за разликата над присъдените на всеки от тях 692.10 лв. до претендираните 769 лв., ведно със законната лихва, считано от 01.12.2020г. до окончателното им заплащане.

Решението в посочените отхвърлителни части е обжалвано от ищите К. Д. Ц. и Г. Д. Ц. с твърдения за неправилност и необоснованост при определяне справедливия размер на обезщетението и неточно приложение на чл. 52 ЗЗД. Оспорен е и извода на съда за основателност на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, като твърдението е, че дори и да се приеме, че е налице нарушение на правилата за движение от страна на пострадалата, то същото не е в пряка причинна връзка с настъпилия негативен резултат т.е. липсва съпричиняване. Искането отправено до въззивният съд е решението в частта, с която предявените искове за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди са отхвърлени за разликата над присъдените 31 500 лв. до претендираните 50 000 лв. и в частта, с който исковете за заплащане на обезщетение за имуществени вреди са отхвърлени над присъдените 692.10 лв. до претендираните 769 лв. да бъде отменено и да бъде поставено друго, с което исковете бъдат уважени в пълен размер. Претендират разноски.

В срока за отговор на въззивната жалба е постъпил такъв, с който З. „А.“ ЕИК ***, представляван от адв. М. оспорва жалбата и настоява съдебното решение в обжалваните части да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269, чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по субективно активно съединени искове на К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН

*****, в качеството им на наследници на Й. Г.Ц., против З. „А.“ ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „К.“ № 59 с правно основание чл. 432 КЗ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на по 50 000 лв. и за имуществени вреди в размер на по 769 лв., представляващи направени разходи за закупена тазобедрена става и по 3000 лв., представляващи разходи за болногледач за периода 05.11.2020г. до 22.04.2021г.. Твърденията, на които се основават предявените искиове се свеждат до следното: на 05.11.2020 г. Й. Ц.а, майка на ишците, като пешеходец е претърпяла ПТП, причина за което е водача на лек автомобил, гражданската отговорност, на който е застрахована при ответното дружество. Конкретно твърдят, че майка им, на посочената дата, около 15.40 ч. се е запътила да пазарува в магазин „Б.“, което налагало да пресече ул. „П.С.М.“. Преди да предприеме пресичане Й. Ц.а се огледала наляво и надясно в двете посоки на улицата и след като се уверила, че няма пътни превозни средства е предприела пресичане на улицата, като пропуснала преминаващата кола и едва след като се намирала по средата на уличното платно почувствала силен удар в левия крак в тазобедрената част, чула силно изпукване в крака и се е строполила на земята от силната болка, в т.ч. и в рамото. Сочат, че майка им видяла, че автомобила, който я отминал, я ударил на заден ход, както и че след като не успяла да се изправи сама, била откарана от екип на спешна помощ в Ортопедията на У. „С.“ П., където след извършени изследвания се установило счупване на левия крак в тазобедрената става, което наложило спешна операция и смяна на тазобедрената става, както и счупване на раменната става на лявата ръка. Ишците твърдят, че след претърпяна оперативна интервенция за смяна на тазобедрена става на 12.11.2020г. майка им била изписана за домашно лечение, като през м.04.2021г. състоянието ѝ се влошило и на 22.04.2021г. тя починала. Сочат, че през целия период от ПТП-то до смъртта ѝ Й. била неподвижна на легло, не можела да ползва никакви помощни средства – патерици или проходилка за придвижване, заради счупената ръка, което наложило и всекидневното ѝ обгрижване. Ишците твърдят, че за станалото е съставен констативен протокол за ПТП № 62-7070-1074-1777 от 05.11.2020г., в който като причина за настъпване на процесното ПТП е посочено поведението на водача на лекия автомобил „Т.А.“ с рег. № ***, Е.Н., който е предприел маневра за движение на заден ход, без да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и така е ударил

пешеходката.

Въз основа на изложеното и като сочат, че вредите са причинени в резултат на виновното поведение на водача на увреждащия автомобил автомобил „Т.А.“ с рег. № ***, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, който е бил уведомен с покана на 01.12.2020г. от увредената Й. Ц.а, но въпреки това до м.04.2021г. не е определил, нито заплатил застрахователно обезщетение, както и че застрахователя е уведомен, че Й. Ц.а е починала и претенцията следва да се счита предявена от нейните наследници – ищци в настоящото производство, но въпреки това обезщетение не е изплатено, настояват съда да постанови решение, с което да осъди З. "А." да им заплати обезщетение за причинените им неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес, вследствие на получените от тяхната майка Й. Ц.а телесни увреждания при процесното ПТП, в размер на сумата от по 50 000 лв., както и обезщетение за причинените ѝ в тази връзка имуществени вреди в размер на по 769 лв., представляващи платена изкуствена тазобедрена става и сумата от по 3000 лв., представляващи разходи за един болногледач за периода от 05.11.2020г. д 22.04.2021г., ведно със законна лихва върху всяка една от сумите, считано от 01.12.2020 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът – З. "А." ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С. ***, бул. „К.“ № 59 в срока по чл. 367, ал.1 ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като твърди, че същите са процесуално недопустими, тъй като правото на обезщетение за неимуществени вреди е лично и се прекратява със смъртта на носителя му. В случай, че съдът приеме, че исковете са допустими, оспорва същите по основание и размер и конкретно оспорва описания механизъм на ПТП – то, което заявява, че то е настъпило по изключителна вина на пострадалата, която е предприела внезапно пресичане на пътното платно, без да се увери, че е безопасно. Отделно сочи, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в предприето пострадалата пресичане по начин и място, когато това не е било безопасно и в нарушение на чл. 113, ал.1, т.1 и чл. 114, ал.1,т.1 ЗДвП. Оспорва твърдяните да са настъпили увреди и причинната връзка между тях и станалото ПТП; оспорва и размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, като счита, че същото

е изключително завишено и несъответно на чл. 52 ЗЗД. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица ***, с която е покрита отговорността за причинените от водача на МПС „Т.А.“ с рег. № *** вреди.

В срока по чл.372, ал.1 ГПК е постъпила допълнителна искова молба, с която ищците оспорват твърдението за недопустимост на предявените искове, като сочат, че след като пострадалата приживе е сезирала застрахователя със застрахователна претенция, то за нейните наследници е възникнало правото да търсят застрахователно обезщетение. Оспорват и възражението, че пострадалата е съпричинила настъпилия негативния резултат, като твърдят, че е невярно твърдението да е предприела внезапно пресичане на пътното платно, а сочат, че се е отгледала наляво и надясно и едва след отминаване на колата, управлявана от Н. е предприела пресичане. Твърдят, че причина за настъпване на вредоносния резултат е именно поведението на водача Н., който е бил длъжен преди предприемане на маневрата движение на заден ход да се увери, че е безопасно за останалите участници в движението – чл.40, ал.1 ЗДВП, което той не е сторил.

В срока по чл.373, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на допълнителната искова молба, с който ответника поддържа направените с отговора на исковата молба оспорвания и възражения.

Съгласно чл. 498, ал.3 КЗ във вр. с чл. 496 КЗ във вр. с чл. 380 КЗ, като допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу дружеството, застраховало ГО на виновния водач на МПС е изтичането на тримесечен рекламационен срок от сезиране на застрахователя по реда на чл. 380 КЗ за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод плащане на застрахователно обезщетение. В конкретният случай застрахователят е сезиран по реда на чл. 380 КЗ от Й. Ц.а със застрахователна претенция, депозирана на 01.12.2020г. /л.7 по гр.д. № 6515/2022г. по описа на СГС – I – 22 състав/, по която с писмо изх. № 2-101-4101-5930 от 11.12.2020г. заявителя е уведомен, че е необходимо представянето на конкретни документи, а след това с писмо изх. № 1-101-4101-30672 от 29.03.2022г. същия е уведомен, че липсват основания за изплащане на застрахователно обезщетение. С молба адв. К. Ц. е уведомил

застрахователя, че доверителката му и негова майка Й. Г.Ц. е починала на 22.04.2021г., поради което и предявява претенцията за определяне и заплащане на застрахователно обезщетение лично от свое име и от името на своя брат Г. Д. Ц..

Съгласно чл. 498, ал.3 КЗ, увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. Процедурата за доброволно уреждане на спора е приключила с отказа на застрахователя да определи и изплати обезщетение, което обосновава извод за допустимост на прекия иск по чл. 432 КЗ, който е предявен от наследниците на увредената – заявител пред застрахователя, предвид настъпилата нейна смърт на 22.04.2021г..

Видно от съставения констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 62 от 05.11.2020г. е, че на 05.11.2020г. около 15.40ч. в гр. П. на ул. П.С.М. № 89 е станало ПТП, при което водачът на лек автомобил Т.А. с рег. № *** Е.К. Н. предприел движение на заден ход, без да се убеди, че зад превозното средство пътя е свободен и така е удрил пресичащата пешеходка Й. Г.Ц..

Няма спор, че гражданската отговорност на водача на лек автомобил Т.А. с рег. № *** Е.К. Н. е била застрахована при ответника.

Спорните между страните във въззивното производство факти и обстоятелства са очертани от посоченото във въззивната жалба, които се свеждат до неправилна преценка на първостепенния съд, обосновала справедливия размер на дължимото се на ищците обезщетение за неимуществени вреди и неправилност на извода на решаващия първоинстанционен съд досежно основателността на наведеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат.

За отговор на тези спорни въпроси от значение са събраните гласни доказателства и приетите комплексна автотехническа експертиза и съдебномедицинската експертиза.

В качеството на свидетел в проинстанционното производство е разпитан Ч.Х.Я., чиито показания съдът кредитира, като преки, непосредствени и без данни за заинтерисованост. Св. Я. твърди, че след станалото ПТП, като близък на семейството, в почивни дни и след работа

ходел да обгрижва пострадалата Й., чиято лява ръка била черна с некротизирала жива тъкан и не можела сама да се обслужва, тъй като била на проходилка. Сочи, че помагал на Й. и за да става по нужда, както и че тя била на подлога в продължение на шест месеца. Свидетелят твърди, че е помагал на Й. и при хранене, както и че тя възприемала своето състояние много тежко, изпитвала физически болки и страдания.

От приетата комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, която като неоспорена от страните съдът кредитира, се установява, че произшествието е настъпило на хоризонтален, прав и равен участък от пътя, при движение през деня и видимост на дневна светлина, без данни за хоризонтална маркировка и други пътни знаци. Като причината за станалото на 05.11.2020г. ПТП от техническа гледна точка експертът е посочил факта, че водачът на л.а. «Т.А.» Е.Н. не е реагирал своевременно на опасността от удар с пешеходеца Й. Ц.а, която е пресичала платното за движение зад автомобила и е била видима в огледалата му за обратно виждане. Според експерта, когато мястото на удара е било извън опасната зона, пешеходката е била около средата на платното за движение и водачът на автомобила е имал видимост към нея чрез лявото огледало за обратно виждане, при което и при своевременна реакция и задействане на спирачната система е можел да избегне удара. Посочено е още, че и пешеходката е имала възможност да избегне удара, ако се беше съобразила с приближаващия се автомобил и не бе предприела движение зад него в момента, в който се е движил на заден ход. От експертизата се установява, че в пряка причинна връзка със станалото ПТП пострадалата е претърпяла увреди, изразяващи се в счупване на шийката на лявата бедрена кост, което е довело да трайно затрудняване движението на левия крайник, наложило е оперативна интервенция, а възстановяването от тази увреда е с продължителност 12 месеца. Другото увреждане, причинено на Й. Ц.а при автозлополуката, настъпила на 05.11.2020г., е счупване на лявата мишнична кост в областта на хирургичната шийка, което е наложило имобилизация и е причинило трайно затрудняване движението на левия горен крайник, а възстановяването е отнело 3-4 месеца. При разпита на в.л. д-р Б. е уточнено, че за пострадалата в период от около 4 месеца е било невъзможно да се придвижва, вкл. и с помощни средства, предвид счупването на шийката на мишничната кост.

Съдът определя размера на дължимото за обезвреда обезщетение като се ръководи от критерия за справедливост, съобразявайки разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и като взема предвид, че понятието справедливост не е абстрактно, а е свързано с преценката на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се зачетат. Такива обективни обстоятелства в конкретният случай са причинените телесни увреждания, изразяващи се в две фрактури, едната, от които на шийката на лява бедрена кост и другата на лявата мишнична кост, които са довели до пълното обездвижване на пострадалата и обективно са наложили невъзможността ѝ да се придвижва в т.ч. и с помощни средства, което е обусловило тежък и продължителен период на възстановяване, последван от настъпилия за пострадалата летален изход. От значение при определяне справедливия размер на обезщетението е и факта, че настъпилите увреди са обусловили необходимост от чужда помощ за задоволяване на елементарни битови потребности в житието на пострадалата, в т.ч. хранене и ходене до тоалетна и са създали притеснения и неудобство у жена на зряла възраст, принудена да разчита на помоща на своите синове и техни близки. Преценявайки от една страна възрастта на увредената и факта, че оздравителния процес на уврежданията е последван от настъпилата ѝ смърт, съдът счита, че справедливия размер на обезщетението по смисъла на чл. 52 ЗЗД е 80 000 лв.. С определеният размер, според настоящия състав на съда, ще се постигне целта на института за репарация на търпените от пострадалата неимуществени вреди, като се съобразят икономическите условия в страната към момента на настъпване на ПТП-то и същевременно се спази общественото разбиране за справедливост, ориентир, за което са нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Основателни са възраженията на жалбоподателя за това, че е необоснован извода на съда за налично съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата. В срока за отговор ответника е навел своевременно възражение за съпричиняване, което според него се изразява в нарушение на чл. 113, ал.1, т.1 ЗДВП и чл. 114, ал.1, т.1 ЗДВП и конкретно в това, че пострадалата преди навлизане на пътното платно не се е съобщила с превозните средства, движещи се и извършващи маневра. От данните съдържащи се в приетата КСМАТЕ се опровергава твърдението на ответника, че пострадалата е предприела внезапно навлизане на пътното платно и не се е

съобразила с преминаващите леки автомобили, като неоправдано е да се приеме, че нейно задължение е да се съобрази с движищи се назад пътни превозни средства. Напротив, съгласно чл. 40, ал.1 ЗДвП задължение на водача на пътното превозно средство е преди да предприеме движение назад е да се увери, че пътя е свободен и няма да създаде опасност за останалите участници в движението в т.ч. и предприели вече пресичане пешеходци. Обстоятелството, че пострадалата е предприела пресичане на необозначено за това място от една страна не е наведено изрично като съпричиняващо настъпилия вредоносен резултат, а дори и да беше не е установено. От данните съдържащи се в приетата КСМАТЕ не се установява налична маркировка на пътя, поради което и следва да се приеме, че пострадалата е предприела пресичане в съответствие с разпоредбата на чл. 113, ал.2 ЗДвП - след като се е съобразила с приближаващото се пътно превозно средство и го е пропуснала е предприела пресичане, като липсва формална или житейска логика да предположи, че водача на същото това превозно средство ще предприеме движение назад, за да съобрази своето поведение с предприетото.

Не до този изводът е достигнал решаващия първоинстанционен съд, поради което и решението в частта, с която исковите за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди са отхвърлени за разликата над присъдените по 31 500 лв. до 40 000 лв. за всеки от ищите ще бъде отменено и исковите уважени, като в полза на ищите се присъдят още по 8500 лв. или обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 40 000лв., а в частта, с която исковите се отхвърлени до 50 000 лв. за всеки от ищите решението ще бъде потвърдено.

Решението ще бъде отменено и в частта, с която след отчитане на приетия принос на пострадалата от 10 % са намалени съответно и претендираните обезщетения за имуществени вреди, като в полза на ищите се присъдят пълните размери от по 769 лв..

Решението следва да бъде отменено и в частта, с която в тежест на ищите са възложени за заплащане разноски за първоинстанционното производство в размер на 2616.96лв., като и при съобразяване на приетите за основателни размери на претендираните обезщетение от въззивния съд им се възложи в тежест за заплащане сумата от 1581.79 лв..

Решението следва да бъде отменено и в частта, с която в тежест на ответника са възложени за заплащане на ищците разноси, съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на сумата от 810 лв., като вместо това бъде осъден ответника да им заплати общо сумата от 1023.60 лв., представляваща разноси за първата инстанция, съобразно изхода пред въззивната инстанция.

При този изход на спора пред въззивната инстанция разноси се дължат на двете страни.

На адв. К. Ц. се дължи адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство на Г. Д. Ц., което съдът определи в размер на 1550 лв. и с приложението на чл.7, ал.2, т.2 във вр. с чл. 2, ал.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

На ответника по въззивната жалба също се дължат разноси, съобразно отхвърлената част от исковете, като и при определяне размера им следва да се прецени възражението за прекомерност, наведено от ищците. Видно от приложения списък по чл. 80 ГПК З. «А.» е заплатило адвокатско възнаграждение в размер на 4812 лв.. Съдът като взе предвид, че спора не се отличава с особена фактическа и правна сложност и разглеждането пред въззивния съд е приключило в едно съдебно заседание, счете възражението за основателно, поради което и адвокатското възнаграждение, платено от въззиваемия следва да бъде намалено до минималния размер, съгласно чл.7, ал.2, т.2 във вр. с чл. 2, ал.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, а именно до 3400 лв., от които съобразно изхода на спора пред въззивния съд на ответника се дължат 2600 лв..

С оглед приетия за основателен размер на иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди и на основание чл. 78, ал.6 ГПК ответникът – застраховател дължи държавна такса в размер на още 680 лв. за първата инстанция и .

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 401 от 25.10.2023г., постановено по т.д. № 466 по описа за 2022г. на ОС Пловдив, в частта, с която отхвърлен предявения от К.

Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** иск за сумата над 31 500 лв. до 40 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

в частта, с която е отхвърлен предявения от Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** иск за сумата над 31 500 лв. до 40 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

както и в частта, с която са отхвърлени предявените от К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството им на наследници на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** искове за заплащане на обезщетение за претърпени от Й. Г.Ц. имуществени вреди, съставляващи разходи за закупена изкуствена тазобедрена става за разликата над присъдените на всеки от тях 692.10 лв. до претендираните 769 лв., ведно със законната лихва, считано от 01.12.2020г. до окончателното им заплащане,

както и в частта, с която К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН ***** са осъдени да заплатят общо на З. „А.“ ЕИК *** сума в размер на 2616.96 лв., представляваща разноски пред първата инстанция и в частта, с която З. „А.“ ЕИК *** е осъдено да заплати на К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН ***** сама в размер на 810 лв., представляващи разноски пред първата инстанция, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 да заплати на К. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. сума в размер на още 8500 лв., наред с вече присъдените 31 500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди в общ размер от 40 000 лв. за претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане, както и сума в размер на 76.90

лв., наред с вече присъдените 692.10 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Й. Г.Ц. имуществени вреди в размер на 769 лв., съставляващи разходи за закупена изкуствена тазобедрена става, ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

ОСЪЖДА З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 да заплати на Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. сума в размер на още 8500 лв., наред с вече присъдените 31 500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди в общ размер от 40 000 лв. за претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане, както и сума в размер на 76.90 лв., наред с вече присъдените 692.10 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Й. Г.Ц. имуществени вреди в размер на 769 лв., съставляващи разходи за закупена изкуствена тазобедрена става, ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 да заплати общо на К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН ***** сума в размер на 1023.60 лв., представляваща направени разноски пред първата инстанция.

ОСЪЖДА К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН ***** да заплатят общо на З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 сума в размер на 1581.79 лв., представляваща направени разноски пред първата инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 401 от 25.10.2023г., постановено по т.д. № 466 по описа за 2022г. на ОС Пловдив, в частта, с която отхвърлен предявения от К. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З. „А.“ ЕИК *** иск за сумата над 40 000 лв. до 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане, както и в частта, с която е отхвърлен предявения от Г. Д. Ц. ЕГН *****, в качеството му на наследник на Й. Г.Ц., починала на 22.04.2021г. против З.

„А.“ ЕИК *** иск за сумата над 40 000 лв. до 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес от Й. Г.Ц., вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 05.11.2020г., ведно със законната лихва от 01.12.2020г. до окончателното ѝ заплащане;

В останалата част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 да заплати на адвокат К. Д. Ц. ЕГН ***** сума в размер на 1550 лв., представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА К. Д. Ц. ЕГН ***** и Г. Д. Ц. ЕГН ***** да заплатят общо на З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 сума в размер на 2600 лв., представляваща разноски по заплащане на адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА З. „А.“ ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К. № 59 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд Пловдив държавна такса в размер на 680 лв..

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____